

32000L0018

19.5.2000

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

L 118/41

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2000/18/WE

z dnia 17 kwietnia 2000 r.

w sprawie minimalnych wymogów egzaminacyjnych dla doradców do spraw bezpieczeństwa w drogowym, kolejowym i śródlądowym transporcie towarów niebezpiecznych

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 75 ust. 1 lit. c),

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów,

działając zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽³⁾,

- (1) Poprawa bezpieczeństwa w transporcie i ochrona środowiska, zwłaszcza w transporcie kolejowym, drogowym i śródlądowym towarów niebezpiecznych, mają istotne znaczenie; czynnik ludzki odgrywa również ważną rolę w bezpiecznej eksploatacji tych rodzajów transportu.
- (2) Zgodnie z warunkami dyrektywy Rady 96/35/WE z dnia 3 czerwca 1996 r. w sprawie wyznaczania i kwalifikacji zawodowych doradców do spraw bezpieczeństwa w transporcie drogowym, kolejowym i śródlądowym towarów niebezpiecznych ⁽⁴⁾ wszystkie przedsiębiorstwa, których przedmiot działalności obejmuje transport towarów niebezpiecznych, w tym załadunek i rozładunek związane z takim transportem, są zobowiązane do powołania jednego lub większej liczby doradców do spraw bezpieczeństwa. Dyrektywa Rady 96/35/WE nie zawiera szczegółowych przepisów w sprawie harmonizacji wymogów egzaminacyjnych dla doradców do spraw bezpieczeństwa ani przepisów dotyczących komisji egzaminacyjnych.

(3) Państwa Członkowskie muszą stworzyć wspólne minimalne ramy przeprowadzania egzaminów na doradców do spraw bezpieczeństwa i warunki działania komisji egzaminacyjnych, aby zapewnić określony poziom jakości i umożliwić wzajemne uznawanie świadectw szkolenia WE.

(4) Egzamin na doradców do spraw bezpieczeństwa będzie obejmować przynajmniej egzamin pisemny, składający się z pytań dotyczących co najmniej tematów wymienionych w załączniku II do dyrektywy 96/35/WE, i studium przypadku (*case study*), tak aby kandydaci mogli wykazać się zdolnością do wykonywania zadań doradcy do spraw bezpieczeństwa.

(5) Państwa Członkowskie mogą postanowić, że kandydaci, którzy zamierzają wykonywać pracę na rzecz przedsiębiorstw, które zajmują się wyłącznie transportem niektórych towarów niebezpiecznych, będą egzaminowani jedynie z tematów związanych z ich działalnością. W takim przypadku świadectwo szkolenia WE musi wyraźnie określać granice uprawnień.

(6) Egzamin przeprowadzany przez komisje egzaminacyjne będzie podlegać zatwierdzeniu przez właściwe organy Państw Członkowskich. Państwa Członkowskie określą kryteria dotyczące komisji egzaminacyjnych, zaś komisje egzaminacyjne będą kompetentne pod względem technicznym, wiarygodne i niezależne.

(7) Państwa Członkowskie będą się wzajemnie wspomagać przy wprowadzaniu w życie niniejszej dyrektywy,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

Zakres i definicje

Artykuł 1

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia minimalne wymogi egzaminacyjne, które muszą zostać spełnione, aby uzyskać świadec-

⁽¹⁾ Dz.U. C 148 z 14.5.1998, str. 21, oraz Dz.U. C 52 z 23.2.1999, str. 16.

⁽²⁾ Dz.U. C 407 z 28.12.1998, str. 118.

⁽³⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 20 października 1998 r. (Dz.U. C 341 z 9.11.1998, str. 29), potwierdzona 16 września 1999 r., wspólne stanowisko Rady z dnia 29 marca 1999 r. (Dz.U. C 36 z 8.2.2000, str. 1) i decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 stycznia 2000 r. (dotąd nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym). Decyzja Rady z dnia 28 marca 2000 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 145 z 19.6.1996, str. 10.

two kształcenia WE doradcy do spraw bezpieczeństwa w transporcie towarów niebezpiecznych zgodnie z dyrektywą 96/35/WE.

2. Państwa Członkowskie podejmują konieczne środki, aby zapewnić egzaminowanie doradców do spraw bezpieczeństwa zgodnie ze wspomnianymi minimalnymi wymogami.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) „doradca do spraw bezpieczeństwa w transporcie towarów niebezpiecznych”, dalej zwany „doradcą”, oznacza osobę określoną w art. 2 lit. b) dyrektywy 96/35/WE;
- b) „towary niebezpieczne” oznaczają towary określone w art. 2 dyrektywy 94/55/WE ⁽¹⁾ i art. 2 dyrektywy 96/49/WE ⁽²⁾;
- c) „przedsiębiorstwo” oznacza przedsiębiorstwa określone w art. 2 lit. a) dyrektywy 96/35/WE;
- d) „egzamin” oznacza egzamin określony w art. 5 ust. 2 dyrektywy 96/35/WE;
- e) „komisja egzaminacyjna” oznacza organ przeprowadzający egzaminy wyznaczony przez właściwe władze Państw Członkowskich;
- f) „świadectwo WE” oznacza świadectwo sporządzone na podstawie wzoru podanego w załączniku III do dyrektywy 96/35/WE.

ROZDZIAŁ II

Egzaminy

Artykuł 3

1. Właściwe władze lub komisja egzaminacyjna przeprowadzą obowiązkowy egzamin pisemny, który może zostać

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 94/55/WE z dnia 21 listopada 1994 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich w zakresie drogowego transportu towarów niebezpiecznych (Dz.U. L 319 z 12.12.1994, str. 7). Dyrektywa zmieniona dyrektywą Komisji 96/86/WE (Dz.U. L 335 z 24.12.1996, str. 43 oraz Dz.U. L 251 z 15.9.1997, str. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 96/49/WE z dnia 23 lipca 1996 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw Państw Członkowskich w zakresie kolejowego transportu towarów niebezpiecznych (Dz.U. L 235 z 17.9.1996, str. 25). Dyrektywa zmieniona dyrektywą Komisji 96/87/WE (Dz.U. L 335 z 24.12.1996, str. 45).

uzupełniony egzaminem ustnym, celem sprawdzenia, czy dany kandydat wykazuje się odpowiednim poziomem wiedzy umożliwiającym mu wykonywanie zadań doradcy oraz uzyskanie świadectwa WE.

2. Egzamin obowiązkowy jest przeprowadzany w formie testu dostosowanego do rodzaju (rodzajów) transportu, w odniesieniu do którego ma być wydane świadectwo WE.

3. a) Każdy kandydat otrzymuje zestaw pytań składający się przynajmniej z 20 pytań opisowych, które zgodnie z art. 5 ust. 4 dyrektywy 96/35/WE dotyczą tematów wymienionych w załączniku II do tej dyrektywy. Egzamin może też przyjąć formę testu wielokrotnego wyboru. W takim przypadku dwa pytania testowe odpowiadają jednemu pytaniu opisowemu.

Tematy, na które należy zwrócić szczególną uwagę stosownie do odpowiedniego środka transportu, obejmują:

- ogólne środki prewencyjne i bezpieczeństwa,
- klasyfikację towarów niebezpiecznych,
- ogólne wymogi w zakresie pakowania, obejmujące cysterny, kontenery zbiornikowe i wagony-cysterny,
- oznaczenia i naklejki informujące o niebezpieczeństwie,
- odniesienia w dokumentach transportowych,
- przeładunek i sztauerkę,
- szkolenia zawodowe załogi,
- dokumenty pojazdu i świadectwa transportowe,
- instrukcje w zakresie bezpieczeństwa,
- wymogi dotyczące sprzętu transportowego;

b) kandydaci biorą udział w studium przypadku (*case study*) zgodnie z załącznikiem I do dyrektywy 96/35/WE, w ramach którego będą mogli wykazać się umiejętnością wykonywania zadań doradcy;

c) Państwa Członkowskie mogą postanowić, że kandydaci, którzy zamierzają podjąć pracę na rzecz przedsiębiorstw specjalizujących się w transporcie określonych rodzajów towarów niebezpiecznych, są egzaminowani, zgodnie z załącznikiem II do dyrektywy 96/35/WE, tylko z tematów związanych z ich działalnością.

Rodzaje towarów obejmują:

- klasę 1 (materiały wybuchowe),

- klasę 2 (gazy),
- klasę 7 (materiały radioaktywne),
- klasy 3, 4.1, 4.2, 4.3, 5.1, 5.2, 6.1, 6.2, 8 i 9 (ciała stałe i płynne),
- numery UN 1202, 1203, 1223 (oleje mineralne).

Nagłówek świadectwa WE musi wyraźnie określać, że dane świadectwo odnosi się wyłącznie do rodzajów towarów niebezpiecznych określonych w niniejszym ustępie, w zakresie których doradca został przeegzaminowany zgodnie z wymogami określonymi w lit. a) i b).

4. Właściwe władze lub komisja egzaminacyjna stopniowo tworzą zestawy pytań egzaminacyjnych.

ROZDZIAŁ III

Kryteria dotyczące komisji egzaminacyjnych

Artykuł 4

1. Jeśli Państwa Członkowskie bezpośrednio nie zajmują się organizacją egzaminów, powołują komisję egzaminacyjną, opierając się na poniżej podanych kryteriach:

- a) kwalifikacje komisji egzaminacyjnej;
- b) opis sposobu przeprowadzania egzaminu zaproponowanego przez komisję egzaminacyjną;
- c) środki mające zapewnić bezstronność w czasie egzaminu;
- d) niezależność komisji od osób fizycznych i prawnych zatrudniających doradców.

2. Powołanie zatwierdzonej komisji egzaminacyjnej następuje na piśmie. Może obowiązywać przez czas określony.

Artykuł 5

Państwa Członkowskie służą sobie wzajemnie pomocą przy wprowadzaniu w życie niniejszej dyrektywy.

Państwa Członkowskie regularnie składają Komisji zestawy pytań, o których mowa w art. 3 ust. 4. Komisja informuje o tym inne Państwa Członkowskie.

ROZDZIAŁ IV

Przepisy końcowe

Artykuł 6

1. W trzy miesiące od wejścia w życie niniejszej dyrektywy Państwa Członkowskie przyjmują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do jej wykonania. Niezwłocznie informują o tym Komisję.

Wspomniane przepisy zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to towarzyszy ich urzędowej publikacji. Państwa Członkowskie określają sposób dokonania takich odniesień.

2. Państwa Członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 7

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 8

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 17 kwietnia 2000 r.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego
N. FONTAINE
Przewodniczący

W imieniu Rady
L. CAPOULAS SANTOS
Przewodniczący